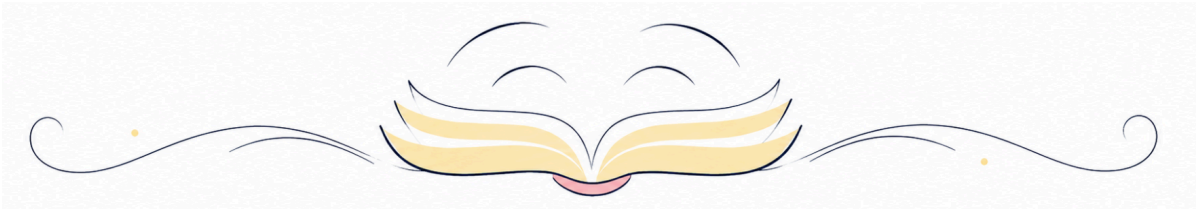

פרק 14 – נוצות ברוח

🌟 מה עושים כשמילים פוגעות יוצאות מהפה? אחיה פוגע בטעות בזיו ומגלה יחד עם משפחת כהן שיעור לכל החיים. סבא חיים לוקח אותם למסע מרגש אל סיפורו המפורסם של החפץ חיים, שמלמד אותנו איך מילים דומות לנוצות ברוח. סיפור עוצמתי על כוח הדיבור, אחריות אישית והיכולת לתקן דרך מילים טובות.

מאת:	חגי כהן, סיפורי סבא
לגילאים:	3-12

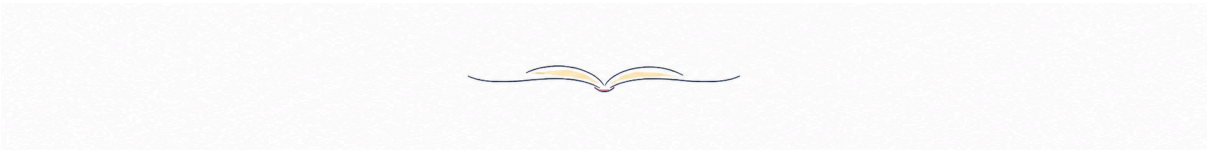
📜 פרק 14 – נוצות ברוח - החפץ חיים

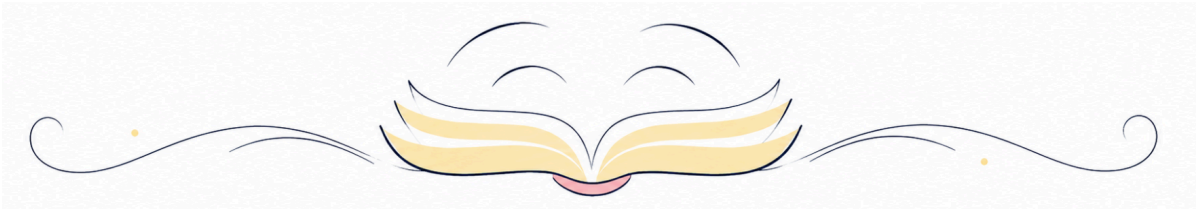
🌟 פתיחה

שלום לכל הילדים המתוקים, וברוכים הבאים לעוד מסע מרתק של סיפורי סבא! היום נגלה איך כמה מילים קטנות יכולות לפעמים לעשות רעש גדול יותר מכל צעקה... נצא יחד עם משפחת כהן למסע מיוחד בעקבות אחד מגדולי ישראל, החפץ חיים, ונגלה למה מילים דומות לנוצות שמתעופפות ברוח. אז קדימה... בואו נתחיל.

🌅 המילים שיוצאות בקלות

השמש רק התחילה להאיר את כרם קדוש. בבית משפחת כהן נשמעו קולות של צחוק. נטע הקטן ישב על הרצפה ובנה מגדל קוביות ענקי. "עוד קומה אחת!" הוא קרא בהתלהבות. זיו כרע לידו בזהירות. "תן לי לעזור לך... אם נשים את הקובייה הגדולה למטה זה יהיה הרבה יותר יציב." בדיוק באותו רגע נשמעה דפיקה בדלת. זה היה יוסי, חבר של אחיה. אחיה פתח את הדלת, הסתכל לכיוון זיו ונטע ואמר בחצי חיוך: "עזוב... אל תסתכל עליהם. זיו תמיד הורס הכול. הוא בכלל לא יודע לשחק." זיו קפא במקום. החיוך שהיה על פניו נעלם. נטע הסתכל פעם על אחיו ופעם על זיו ולא הבין למה כולם שותקים פתאום. בלי לומר מילה, זיו הסתובב ורץ לחדרו. הדלת נסגרה בשקט. אמא הרימה את ראשה מהמטבח. "אחיה... שמעת מה שאמרת?" אחיה משך בכתפיו. "נו באמת... מה כבר אמרתי? זו רק בדיחה." "אבל זיו נעלב," אמרה נויה. "אז אני אגיד לו סליחה וזהו." "זה לא תמיד 'וזהו'," אמר אורי עוז. "למה?" שאל אחיה. נויה התיישבה לידו. "תחשוב שמישהו יספר עכשיו לעוד חמישה ילדים שזיו הורס כל משחק... גם אם תבקש ממנו סליחה, איך תיקח בחזרה את כל מה שכבר יצא מהפה?" אחיה שתק. "אבל... באמת אפשר לתקן." בדיוק אז אבא נכנס לסלון. "אני חושב," אמר בחיוך, "שאני מכיר מישהו שיוכל להסביר את זה הרבה יותר טוב ממני." כולם כבר ידעו בדיוק למי הוא מתכוון.

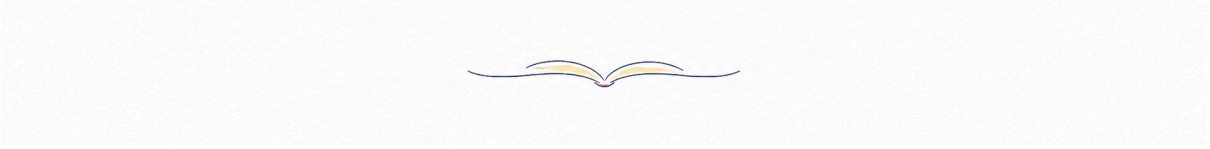

🏛️ הדרך לבית המדרש

כמה דקות אחר כך פסעה כל המשפחה בשביל המוביל אל בית המדרש שבקצה הכפר. הרוח ליטפה את עצי הזית, וציפורים צייצו מעליהם. כשנכנסו פנימה, ריח הספרים העתיקים מילא את האוויר. סבא חיים כבר ישב במקומו הקבוע. כאילו חיכה להם. "שלום לילדים שלי," חייך. "מה קרה היום?" אחיה השפיל מבט. "אני..." הוא היסס. "פגעתי בזיו." זיו הביט ברצפה. "וסליחה כבר ביקשת?" שאל סבא. "עוד לא..." "אבל גם אם אבקש," אמר אחיה, "זה יספיק?" סבא סגר לאט את הספר שהיה פתוח לפניו. "אולי..." אמר בחיוך. "...אחרי הסיפור של היום תהיה לך תשובה." הוא הניח את ידו על הכריכה. האור בחדר החל לזהור. האותיות נצצו. הקירות התרחקו... והילדים מצאו את עצמם במקום אחר לגמרי.

🕊️ הבחור והמשימה המפתיעה

מולם השתרע שוק גדול ורועש. רוכלים קראו ללקוחות. סלים עמוסים בפירות צבעוניים. ריח לחם טרי מילא את האוויר. פתאום ראו אדם צעיר הולך במהירות לעבר צדיק מבוגר שישב בפינה. "סבא!" לחשה נויה. "זה החפץ חיים!" הבחור נעצר מולו. "רבי..." אמר בקול רועד. "עשיתי דבר נורא." "מה קרה, בני?" שאל החפץ חיים ברוך. "דיברתי לשון הרע על חבר שלי. אני כל כך מתחרט... תגיד לי איך אפשר לתקן." החפץ חיים הביט בו רגע ארוך. אחר כך הוציא שק קטן. בתוכו היו עשרות נוצות לבנות. "קח." אמר לו. "פזר את כל הנוצות ברחבי השוק. ואז תחזור אליי." אחיה לחש: "זה הכול?" "זאת התשובה?" גם זיו הרים גבה. "לא נשמע כל כך קשה." "אפשר לעזור?" שאל אחיה את הבחור. "בשמחה," חייך הבחור. כולם התחילו לרוץ. הם פיזרו את הנוצות לכל הכיוונים. רוח קלה התחילה לנשב. ופתאום... הנוצות התרוממו. אחת נחתה על עגלת תפוחים. אחרת הסתבכה בענף של עץ. שלישית נדבקה לכובע של אחד הרוכלים. ועוד אחת פשוט נעלמה בשמים. "תראו!" צעק נטע. "הן עפות!"

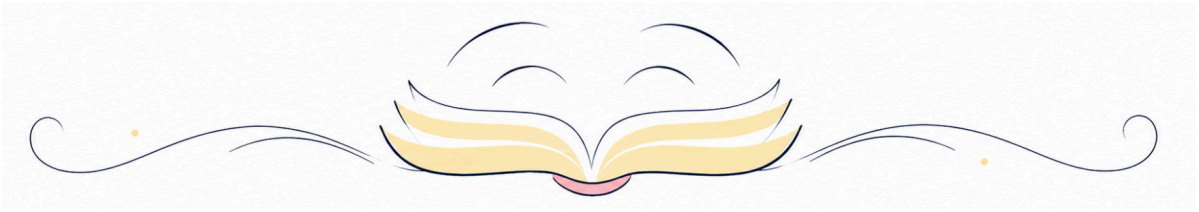

המרדף אחרי הרוח

כעבור כמה דקות חזר הבחור אל החפץ חיים. "עשיתי בדיוק כמו שאמרת." החפץ חיים חייך. "מצוין." "ועכשיו..." אמר. "לך ותאסוף את כולן." אחיה צחק. "אה, זה קל..." אבל כעבור דקה הוא כבר לא צחק. "זיו! יש אחת על הגג!" "אני רואה!" ענה זיו. הוא טיפס בזהירות. כמעט תפס אותה... אבל בדיוק אז הרוח העיפה אותה לצד השני. נויה ניסתה לתפוס נוצה אחרת. "יש לי אותה!" היא סגרה את היד. פתחה... והנוצה כבר לא הייתה שם. אורי עוז רץ אחרי נוצה שהתגלגלה בין הדוכנים. אפילו נטע הקטן קפץ אחרי אחת שנחתה לידו. "ברח לי..." אמר בעצב. כעבור זמן קצר כולם כבר התנשפו. אחיה התיישב על אבן. "אין סיכוי..." אמר. "אי אפשר לאסוף אותן." החפץ חיים התקרב אליו. הניח יד חמה על כתפו. "זו בדיוק הסיבה שנתתי לכם את המשימה." כולם הקשיבו. "כל עוד המילים נמצאות בתוך הפה שלכם..." אמר בשקט. "הן שלכם. אתם מחליטים אם לומר אותן או לשתוק. אבל ברגע שהן יצאו... הן כבר כמו הנוצות האלה. עפות מאדם לאדם. מאוזן לאוזן. ואי אפשר לדעת לאן יגיעו." אחיה הביט בנוצות שהתעופפו ברוח. פתאום הבין. "אז אפילו אם אני אגיד סליחה..." "זה חשוב מאוד." ענה החפץ חיים. "אבל הסליחה לא יכולה לאסוף את כל המילים שכבר עפו."

החזרה לכרם קדוש

האור סביבם שוב התחיל לזהור. השוק התרחק. והם חזרו אל בית המדרש. הספר נסגר בעדינות. איש לא דיבר. אחיה קם ראשון. "סבא..." אמר בשקט. "עכשיו הבנתי." "מה הבנת?" שאל סבא. "שעדיף לחשוב שתי שניות... מאשר להצטער שבועיים." סבא חייך. "יפה מאוד." בדרך הביתה אחיה פסע ליד זיו. הוא עצר. "אני רוצה לבקש ממך סליחה." זיו חייך. "אני סולח." "אבל לא רק סליחה," המשיך אחיה. "ממחר אני גם אתחיל להגיד עליך דברים טובים. כי אם מילים יכולות לפגוע... אז הן גם יכולות לשמח." זיו חיבק אותו. "אז מחר תתחיל בזה שאני אלוף בלגו." כולם פרצו בצחוק. "אין

בעיה," צחק אחיה. "ואני גם אספר לכולם מי באמת עזר לנטע לבנות את המגדל." סבא חיים הביט בהם מרחוק. "אתם רואים?" אמר לאבא. "כשמשתמשים נכון במילים... גם הלב מתמלא באור."

🌙 כיבוד הורים

סבא חיים סגר בעדינות את הספר. "חשבנו שהיום למדנו על כוחן של מילים... אבל בפרק הבא נפגוש אדם אחד שהראה לעולם כולו מהי מצוות כיבוד הורים באמת. נכיר את דמה בן נתינה, נגלה איך הוא ויתר על רווח עצום כדי לא להעיר את אביו הישן, ונראה איזו מתנה מופלאה זיכה אותו הקדוש ברוך הוא בזכות המעשה הזה. אז אל תשכחו להצטרף אלינו גם בפרק הבא של סיפורי סבא!" "לילה טוב!" "לילה טוב!" ענו כולם יחד.

